

ВЫДАНИЕ РАДЫ БНФ ЛЕНИНСКАГА Р-НА

СВЯТЫЦА

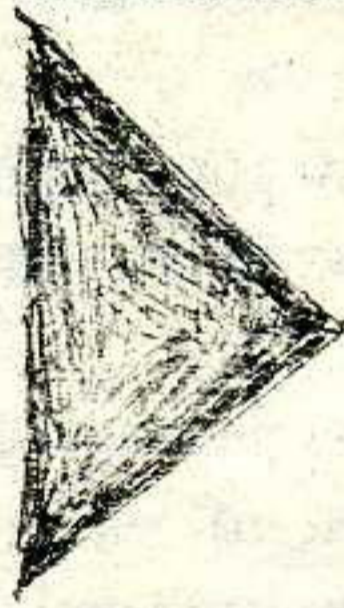
СТУДЗЕНЬ 1991

"БО Я ТАБЕ СПАД
ШЫБЕНІЦЫ КАЖУ, НАРОДЗЕ,
ШТО ТАДЫ ТОЛЬКІ ЗАЖЫВЕШ
ШЧАСЬЛІВА,

КАЛІ НАД ТАБЕЙ МАСКАЛЯ
УЖО НЕ БУДЗЕ."

Кастусь Каліноўскі

20 сьнежня 1990 Г. пачала
працу чарговая сясія Ленін-
скага раённага Савета на-
родных дэпутатаў. Напярэдад-
ні, 18 сьнежня адбылося па-
седжаньне прэзыдыума Савета
І сход дэпутацкай групы
"Дэмакратыя".

Група беспартыйных дэпутатаў
вырашыла стварыць дэпутацкую
групу і зарэгістраваць яе на
сясіі, што ва умовах адкрытых
захадаў парткамаў КПБ й іхніх
сакратароў супраць дэмакратыч-
ных дэпутатаў выглядае абгрунта-
ваным.

Пра ходу сясіі распавядае
дэпутат Ленінскага райсавета,
старшыня камісіі Савета па сувязях
і інфармацыі, член Прэзыдыума
Савета Ю.А. БУРУШІН:

/гл. 2-ы бач./

У ЛЕНІНСКІМ РАЙОННЫМ САВЕЦЕ
НАРОДНЫХ ДЭПУТАТАУ

Трэцяя сесія раённага Савета
прыйшла рашэнне аб змяненні
структуры Савета:

аб'яднанні пасады старшыні Савета
І старшыні выканаўчага ка-
мітэта; старшынёй Савета- Выка-
наўчага Камітэта абраны на альтэр-
натывнай падставе ЯНКОВІЧ ЯУГЕН
ЛЕАНІДАВІЧ, які працаваў загадчы-
кам аддзела Менскага абласнога Са-
вета, член КПСС, беларус, пражы-
вае па вул. Малініна, 34.

Па дакладу мандатнай камісіі
сесія вырашыла не падцьвярджаць
дэпутацкіх паўнамоцтваў двух з
шасці абраных у Савет дэпутатаў:

АЛЕШКА Леаніда Лявонцьевіча, загад-
чыка аддзелаў Ленінскага райкама КПБ,
выбарчай акруга № 72

САКАЛОВАЙ Таццяны Іосіфаўны, нач.
аддзела Ленінскага ЖРЭА, выбарчай
акруга № 50

у сувязі з высветленымі фактамі
парушэнняў Закона аб выбарах. Пра-
верка, праведзеная членамі мандатнай
камісіі і работнікамі апарата Са-
вета высветлена, што:

- у выбарчай акрузе № 72 больш 30
выбаршчыкаў заявілі пра свой неўдзел
у галасаванні 2 снежня, а у спі-
сах выбарчага участка супраць іхных
прозьвішчаў пазначана, што яны выбар-
чыя бюлетэні атрымалі;

- у выбарчай акрузе № 50 адпаведна
акту прагаласавала звыш 990 выбаршчы-
каў, а аднак аб атрыманні бюлетэ-
най прастанулены супраць крыху больш
за 200 прозьвішчаў выбаршчыкаў.

Па выкрытых фактах вядзецца даследаванне.

МАРЦІНОВІЧ
"П Р Э З І Д Э Н Т"

Якая, панове, "Вандэя"?

Вярхоўны саўгас Дземянца.

Трасянкаю мовіць Дзяменьці.

Шкада, што ён косы ня менціць.

Трымае ў руках ён як пугу -

Уладу ад Проні да Бугу.

Штампую паперы аб фроньце.

Пастух, а кумекае ў "фроньдзе".

Відаць, што сьгнуў на пасты,

Быкам падкруціўшы хвасты.

Нашто Дземянцаю пагоня?

"В совхозе есть лучшие кони".

Навошта мой сьцяг зіхаціць,

Калі Дземянцай не "хотить".

Ня ушчуць Дземянца, хоць трэсьні.

Ня чуу ён Максімавай песні.

...Чарнобыля чорныя здані

Собой засланілі казанні.

І вось у такую часіну

Народу і цела, і дух,

Крывіцкую маці-краіну

няўжо ўратуе пастух?!

С Я Р Ж У К
С Я Н К Е В І Ч
ДЫЯЛОГ ЗЬ МІКОЛАМ /Дз./

Добры дзень, спадар Мікола!
Як жыцьце тваё, быцьце?

Ці сачуе унук са школы,
Ці з Гаваны ілюць трысьце

Як Ідзе перабудова,

Ці ж паслушны наш народ?

Ці успрымае Закон аб мовах,

Ці яшчэ сьляпы як крот?

Р.:

Хто как хадіт, той так і гаворыт!

Зачам шумець, калі ўжо чуць?

На вышэйшым узроўні чыноўнікаў.

Спачатку працаваў у якасці перадаў.

Затым перайшоў у якасці перадаў.

Затым перайшоў у якасці перадаў.

Затым перайшоў у якасці перадаў.

Затым перайшоў у якасці перадаў.

Крычал, што запраціў урад наш гласнасць.

Ці ж ня праўду хлопец мовіць?

Што ня скажаш - кляп у рот.

Скрозь газетчыкаў усе ловаць,

Аж дубінкі йдуць у ход.

А заўчора сьвяткаваньня

Зьдзейсьніць добра не далі:

Ні чытаньня, ні сьпяваньня,

А спэцпрызы прывялі.

Нічаво, страх не вялікі.

Празнік прызнан быў фіктыўным.

Бебурнацаў кайзер склікаў

і "Пагоню" зьдэлав гімнам.

Аўтар:

Не, спадар, оывам здаровы!

Не па шляху мне з табой.

Лепш бы пасьвіў ты каровы,

А не водзіўся з Масквой.

МІТЫ І РЭЧАІСНАСЬЦЬ

Тэма прапануемага увазе чытача артыкула-
малавядомай старонка гісторыі Беларусі канца
XV стагодзьдзя

ПАЎЛЮК ЗАЛУЖНЫ

Пра г.зв. спрадвечную цягу Беларусаў да Масковіі.

З тагачаснай дыплёматычнай перапіскі паміж ліўонскім і прускім нямецкім ордэнам даведваемся, што старабеларуская дзяржава - Вялікае Княства Літоўскае рыхтавалася да вайны з Маскоўскім Княствам у сакавіку 1478 г. У гэтай перапісцы паведамляецца адначасна пра падзеі у Ноўгарадскай Рэспубліцы, таксама пра тое, што маскоўскі вялікі князь Іван III выказаў свае прэтэнзіі на землі Вялікага Княства Літоўскага, у т.л. на гарады Полацк, Віцебск, Смаленск, Кіеў. Аднак у тым 1478 г. да вайны не дайшло, і, дарэчы, беларускі Вялікі Князь і польскі кароль Казімір толькі 1 дзень - 15 сакавіка - затрымаўся на Берасьцейскім Соіме і вярнуўся адразу у Польшчу, якая знаходзілася ў стане вайны з прускім нямецкім ордэнам крыжакоў. Адсюль вынікае, што Казімір знарок ухіліўся ад вайны з Масквой каб мець свабодныя рукі на Захадзе, бо Ісмаваў яшчэ палітычны канфлікт з Ватыканам і каралём Венгрыі Матэем Кордзіным. З гэтай жа ліўонска-прускай дыплёматычнай перапісцы датычна 1479, 1480 г.г. даведваемся таксама, што Вялікае Княства Літоўскае рыхтавалася да вайны з Маскоўскім Княствам, у сувязі з чым і была абвешчана ўсеагульная мабілізацыя узброеных сілаў вясною 1480 г. Былі аформлены таксама антымаскоўскія саюзы зь ліўонскім нямецкім ордэнам і ханам Залатой Арды Ахматам. Калі гэтыя саюзы нікі Вільні распачалі былі ваенныя акцыі, дык войскі Вялікага Княства Літоўскага бездзеінчалі. Сапраўды, магістр Ліўонскага ордэну Бернд фон дер Борха актыўна пачаў аблогу гарадоў у Пскоўскай Рэспубліцы ў сярэдзіне жніўня 1480 года, а хан Залатой Арды Ахмат з сваімі сынамі пачаў пасоўвацца ў рэгіён рэкаў Акі і Угры яшчэ ў чэрвені таго ж 1480 г. Гухаўся жні сіды па тэрыторыі Вялікага Княства Літоўскага, рухаўся павольна, нібы чакаўчы на аб'яднаньне зь беларускімі войскамі. У верасьні арда хана Ахмата сабралася на рацэ Угры каля гарадоў Любаньску, Варатнінску і Калугі. Тут зноў чакаўчы на аб'яднаньне з войскамі Вялікага Княства Літоўскага, не дачакаўшыся прыходу беларускіх войскаў на пачатку 1480 г. хан Ахмат хан Ахмат паспрабаваў захапіць маскоўскую абарону на р. Угры, а затым паслаў свае аддзелы рабаваць і пустошыць землі Вялікага Княства Літоўскага. Як занатавалі маскоўскія летапісы, гэта была помста за здраду беларускага Літоўскага Князя і Польскага Караля Казіміра. 8 лістапада 1480 г. хан Ахмат пачаў адыходзіць на р. Угры ў свае стэпы, а ў студзені 1481 дзесьці на Доне каля Азоўскага мора быў разьбіты нагайскамі і шыбанскімі ханамі і мурзамі. Загінуў тады і сам хан Ахмат. У гэты спосаб беларускі Вялікі Князь дапамог Маскве вызваліцца ад татара-ардынскага прыгнёту. Не атрымаўшы абяцанай падтрымкі ад Вялікага Княства Літоўскага яшчэ ў верасьні 1480 спыніў ваенныя акцыі і Магістр Ліўонскага ваеннага ордэну. Не падтрымаў Казімір і Маскоўскага князя Івана III, князеў Бараса

Балоцкана і Андрэя Ухліцкага, якія змушаны былі вярнуцца у Маскву і прасіць там прабацьчынна і далучыцца таксама да маскоўскай абароны на рэках Угры і Аке. У маскоўскіх летапісах прыгаданая рада Казіміра перад ханам Залатой Арды Ахматам тлумачыцца нейкімі унутранымі непаладкамі у Вялікім Княстве Літоўскім. Ведамы польскі гісторык Ян Длугаш, які за часом Казіміра выконваў функцыі дыпламата і памёр 19 травня 1480 г. нежаданьне Казіміра выступіць у абарону Ноўгарадскай Рэспублікі таксама тлумачыць вась гэтамі унутранымі непаладкамі, а больш канкрэтна - г.зв. ненадзейнасьцю на патрыятызм магнатаў і князеў Вялікага Княства Літоўскага праваслаўнага веравызнаньня. Гэты рэлігійна-праваслаўны аспект, датычны напружана змовы князеў у 1481 годзе адлюстравана таксама у пасольскай Інструкцыі 1501 года, якую, накіруючыся у Венгрыю, атрымаў князь Міхайла Глінскі ад Вялікага Князя Аляксандра. Але ў гэтай Інструкцыі князі-змоўнікі не называюцца дзяржаўнымі здраднікамі, або князямі, якія быццам бы дзейнічалі на карысьць Масквы. Таму ўсе гэтыя тлумачэньні ня могуць адпавядаць праўдзе, бо, па-першае, абвясціць вайну Маскоўскаму Княству дамагалася вялікакняжацкая Рада паноў - фактычны ўрад старабеларускай дзяржавы Вялікага Княства Літоўскага, да якога належылі і прыгаданыя князі-змоўнікі, па-другое, пытаньне наконт абвешчання вайны Маскоўскаму Княству ставілася на агульнадзяржаўных Соймах, на якіх выказвалася таксама патрабавальная просьба каб Казімір адмовіўся ад вялікакняжацкай улады і перадаў яе аднаму з сваіх сыноў, па-трэцяе, антымаскоўскага саюза зь Лівоніям ордэнам і з ханам Залатой Арды аформіліся, як выглядае, без згоды самаго Казіміра, бо, напрыклад, Лівонскі ордэн сапраўды вагаўся, з кім пачынаць перамовы: з адказнымі прадстаўнікамі паноў Рады Вялікага Княства Літоўскага ці зь Вялікім Князем і польскім Каралём Казімірам. Таму найбольш праўдападобна, што тыя унутраныя непаладкі абумоўліваліся звычайным абгрунтаваным палітычным канфліктам паміж паноў Рады і Княства і сваім Вялікім Князем Казімірам Ягайлавічам, які, як выглядае, быў поўнасьцю паглынуты сваімі дынастычнымі амбіцыямі у Чэхіі і Венгрыі і не вельмі клапаціўся пра інтарэсы беларускай дзяржавы на усходзе. На гэтым якраз і узнікае ведамая змова князеў 1481 г. Змову гэтую, або запланаваны замах на жыцьцё Казіміра і ягоных сыноў узначалілі князі Аўгуставічы: случкі князь Міхайла Александравіч Алелька і бельскі князь Фёдар Іванавіч, а таксама князь Іван Юравіч Гальшанскі і князь Іван Барысавіч Глінскі. Гэтая змова, ці магчымы дзяржаўны пераварот, была раскрыта ў красавіку 1481 г. Пакараньне князеў Міхайла Александравіча Слуцкага і Івана Барысавіча Гальшанска адбылося ў Вільні 30 жніўня таго ж 1481 г. Што ж тычыцца князеў Фёдара Іванавіча Бельскага і Івана Барысавіча Глінскага, дык яны ў свой час былі папярэджаны і здолелі ўцячы у Маскву.

Міфы некаторых беларускіх, рускіх і польскіх гісторыкаў, быццам гэтыя князі былі заўзятыя абаронцы праваслаўнае веры і з гэтай прычыны імкнуліся далучыць Беларусь да Маскоўскага Княства, міфы гэтыя ня толькі беспадстаўны але і абсурдныя, бо ж, напрыклад, князі Міхайл Александравіч Слуцкі і Фёдар Іванавіч Бельскі змацавалі сваімі пячаткамі пасланьне 1476 г. у Ватыкан да папы Сікста IV, у якім прапанавалася здзейсніць на справе вунію Праваслаўнай і Каталіцкай Цэркваў. ("Сьведча", 26.12.90)

" Д О Л Я І Х Л Е Б "

Такі назоў мае выйшаўшая у 1980 г. да стагоддзя з дня нараджэньня Гальяша ЛЕУЧЫКА /сапр. Л я ў к о в і ч, 20.7.1880., Слонім - 1944 /, кніга выбраных твораў выдатнага паэта нашаніўскай пары, мастака, кампазітара. Гальяш Леучык у розныя гады свайго жыцьця служыў у канцэлярыі судовага следчага, канцэлярыях зьездаў міравых судзьдзяў, міравых пасрэднікаў, чарцёжнікам у варшаўскім Магістраце. У 1908 г. пачынае друкавацца у "Нашай Ніве", зьбірае й апрацоўвае беларускі фальклор. У вершах пераважаюць матывы смутку, бедаваньня; адзіны прыжыцьцёвы зборнік паэзіі "Чыжык беларускі" выйшаў у Вільні у 1912 г. у выд. "Зьніч" лацінкам.

У Дзяржаўнай бібліятэцы БССР захоўвацца два асобнікі гэтай стаўнай ужо бібліяграфічнай рэдкасцю кніжкі, якая ніколі не перавыдавалася. Ды і імя яе аўтара не ўвайшло не тое што у школьныя падручнікі, але і нават у двухтомную "Гісторыю беларускай літаратуры. Дакастрычніцкі перыяд." /Мн, 1989/ сп. А. ЛОЙКІ. Было забыта. А таму каб пазнаёміць чытача з гэтым самабытным паэтам Адраджэння пачатку староўдзя зьмяшчаем тут некалькі вершаў з "Чыхыка", спадзяючыся гэтым прыцягнуць увагу да ягонага аўтара, вядомага так многа і адначасна так мала вядомага нам Вялікага Адраджэння 1905-1934, чый імем дзёнь так нікім і ня быў заўважаны.

Г О Д З І

Годзі плакаць наракаць -
Трэба падмацаць

Час нам горэ адганяць
І за розум брацца

Жальбай, сьлёзамі ням
Мы тут не паможам;

Загрызе жуда-чарвяк
Нас на сьвеці Божым

М А Я П Р А Д М О В А

Нічога ня хочу ... нічога, нічога,
Ні грошы, ні славы, ні шчасця сьляпога..

А толькі усё жду я каб родная мова
Хутчэй дачэкала свабоднага слова !

Пакуль не даждуся багацьця такога -
Нічога ня хочу ... нічога; нічога

Х Х Х

Калі на мне сьмерць набрудзе
Спакойна усім скажу: "Прашчай"
І зь ёй пайду у той сьветлы край -
Гдзе сонца усход, дзень ясны гдзе,

У сьветлу даль, у вян, да зор
Пайду, а цела кіну тут,
Каб Духам зноў у свой родны нут
Прысьці - да ніў, лясоў і гор.

"Прашчай усё, што я пазнаў,
Што сэрцу любым тут было, -
Усё, што хутка так праішло,
Усё, што цяжка пражываў !"

З Я З В І Ь Ц И

Мая ты добрая зязьлька,
Слава, зязьлька дарагая,
Гдзе долі радаснай старонка,
Гдзе шчасця зорна залатая ?

Чаму ўсё праўда гдзесьці гіне ?
Ні у кога сэрца чалавечы
Калі ж бяда нас гніць пакіне ?
Калі ж на нас ня будзе зьдзеку ?

Чаму прапала недзе м'ласьць ?
Ты усё, напэўна, гэта знаеш -
Калі ж ты нам на Богу шчасьць
Жыцця загадку разгадаеш ?

В Президиум Верховного Совета БССР

В Президиум Минского городского Совета

З А Я В Л Е Н И Е

**оргкомитета Рабочего союза Белоруссии и совета Рабочих комитетов
города Минска.**

Очевидно, что рабочее движение в республике набирает силу. На предприятиях создаются стачечные, рабочие, гражданские комитеты и независимые профсоюзы.

Это вызывает раздражение и испуг у партийных структур власти, привыкших выступать от имени рабочих. Понимая, что влияние на рабочих уходит из под их контроля, они, не найдя способа поднять свой авторитет у трудящихся, решили задавить рабочее движение, прибегнув к репрессивным методам 30-х годов. Для этого используются известные механизмы подавления: КГБ, ОМОН, суд, прокуратура.

Заявляя о построении правового государства, органы власти, находящиеся под партийным контролем, по отношению к рабочим применяют неправовые действия. Это наглядно выразилось в незаконном задержании рабочих, которые пришли 15 ноября к зданию Мингорисполкома поддержать депутатов городского Совета, вынесших на свой Президиум вопрос о деполитизации органов суда, прокуратуры, образования и т.д. в г. Минске. Это и арест двух рабочих на 15 суток, который привел к политической стачке водителей городского общественного транспорта.

13 декабря 1990 года, нарушив правовые и конституционные нормы в квартиру Михаила Соболя-председателя оргкомитета Рабочего союза Белоруссии, сопредседателя Конфедерации труда СССР-ворвались люди в милицмейской форме. Без предъявления каких-либо документов, применив грубое насилие, оскорбляя членов семьи в присутствии детей, даже не дав возможности одеться, выволокли М. Соболя из квартиры и увезли в неизвестном направлении.

Место нахождения его стало известно, благодаря решительным действиям депутатов Верховного Совета БССР и Минского городского Совета.

В связи с арестом М. Соболя, оргкомитет Рабочего союза Белоруссии и совет Рабочих комитетов г. Минска выражает решительный протест и требует:

1. Немедленного расследования инцидента.
2. Привлечения к ответственности тех, кто принимал участие в противозаконном акте.
3. Прекратить преследование рабочих, задержанных 15 ноября у здания Мингорисполкома.

В случае невыполнения этих требований, оргкомитет Рабочего союза Белоруссии и совет Рабочих комитетов г. Минска оставляет за собой право обратиться к трудящимся республики и к Конфедерации труда СССР с призывом провести политическую стачку в защиту права рабочих на отстаивание своих убеждений.

Принято на совместном заседании оргкомитета Рабочего союза Белоруссии и совета Рабочих комитетов г. Минска 17 декабря 1990 года

Не забывайте, что общество вели в туль от нашего имени, при нашем молчании. Все лучшее и лучшие уничтожали именем рабочих, а то в их руках.

Сегодня рабочие составляют большинство неспособного населения республики, в руках которого находится последний мирный аргумент в политической борьбе - СТАЧКА.

От кого мы идём спасения? От верхней власти, которая, не пользуясь доверием народа, опирается на карательные органы и действует в угоду теневому капиталу? При этом определяющими являются интересы двух групп, которые отличаются по способам получения доходов:

1. Те, кто выгребает госбюджет через приписки, превращая в наличные значительную часть ассигнований (на якобы необходимые, грандиозные проекты) и дотации (на якобы убыточные отрасли). Эти заинтересованы в "сильной" власти, централизованном планировании и распределении;

2. Те, кто организует и снабжает теневую экономику, реализует неучтенные сырьё и продукцию. Для этих выгодны инфляция, дефицит, экономическая нестабильность. Именно мы мы помогаем разрозненными экономическими забастовками.

А в общем это две части (аппаратная и хозяйственная) единого целого - партийно-мафиозного клана. Вместо того, чтобы кормить рабочую лаву с двух рук, они брали её в два кнута 73 года, и приехали... Не будучи заинтересованным, народ уже не способен удовлетворять растущие интересы антарных паразитов. А их попытки ни откупиться от народа, вызывают внутренние столкновения интересов и выливаются в "узбекские дела"

Выход у них один - перестроить механизм насилия, перейти от административного к более эффективному - экономическому. Организаторы перестройки обещают нам улучшение жизни после установления рыночных отношений, но для себя вопрос поставлен иначе: как максимально урвать по дороге к рынку, чтобы войти в него собственниками-монополистами. Грабёж несметных масштабов организован просто и со вкусом. Партийно-мафиозный клан одной рукой штампует бумажный рубль (по 50 млн. руб. в день), а другой "постановляет", кому и чему его отоварить. Нам - 20 гр. коммерческой водки, себе - недвижимости на 20 руб. (например дачу стоимостью 50 тыс. руб. - берут за 4 тыс. руб.). Нам - макароны по талонам и груши по спискам, себе - землю, технику, оборудование, ценные бумаги, т.е. собственность и капитал.

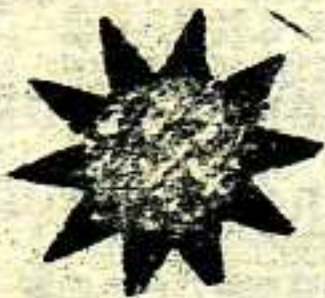
То и есть - феодализм - превращение гражданина в иждивца под вывеской классового или расового превосходства, реализуемого через вождя.

Рабочие, которые намерены отстаивать свои интересы, вынуждены группироваться, создавать независимые организации. Во многих предприятиях сформированы рабочие комитеты. Единственный в Горьковской Совет Рабочих Комитетов (СРК) - комитет на заводе "Искра". И.И.И. с момента его создания, в настоящее время, в составлении его программы, в частности, в составлении устава СРК - "Искра". В настоящее время в составлении устава СРК - "Искра" участвуют: секретарь комитета, исполнительный комитет - СРК - "Искра". В настоящее время в составлении устава СРК - "Искра" участвуют: секретарь комитета, исполнительный комитет - СРК - "Искра". В настоящее время в составлении устава СРК - "Искра" участвуют: секретарь комитета, исполнительный комитет - СРК - "Искра".

ДА УВАГІ СТУДЭНТАУ ВНУ І
ТЭХНІКУМАУ, СТУДЭНЦКІХ СУ-
ПОЛАК І ЗГУРТАВАНЬНЯУ !

Беларуская Каардынацыйная
Студэнцкая Рада /КР ЗБС/
рыхтуе скліканьне II Нара-
ды дэмакратычнага студэнц-
тва, на якой мусіць адбыцца
стварэньне агульнага-
радзкой радыкальнай сту-
дэнцкай арганізацыі. Запра-
шаем прадстаўнікоў суполак
і усіх жадаючых, што заці-
каваліся ў існаваньні арга-
нізацыі, штопанядзелак а
18 - й гадз. у БТІ (4 корпус
ауд. 232)

БКСР

/заканч., пач. на 7-й бач./

удовлетворения наших интересов. Только
наша готовность ко всеобщему организо-
ванному взаимодействию заставит парази-
тирующий клан умерить свою наглость во всех
отношениях.

Друзья, не ждите чуда, давно пора объе-
диняться.

1.7 декабря 1990 г., специальный
приёмник-распределитель, камера II,

МИХАИЛ СОБОЛЬ

Здадзена ў друк
10.1.91.
Наклад 255 экз.

"КАНТАКТНЫ"
ТЭЛЕФОН
РАДЫ БНФ ЛЕНІНСКАГА
Р-НА : 49-30-45
/ЯўгенІя Якаўлеўна/

Студэнтаў, што цікавяц-
ца беларускай навуковай
тэрмінолёгіяй, маюць
паўныя напрацоўкі, хочуць
узяць удзел у працы тэр-
мінолёгічнай камісіі ТБМ
просім зьвяртацца па
тэл. 31-90-88 /Ляксей/

Студэнцкая суполка
хемічнага ф-та БДУ

КОШТ 30 К.

"С Ь В І С Л А Ч" Выданьне Ленінскай раённай Рады БНФ. Студзень 1991 г.
220050 а/с 303. Р Э Д К А Л Е Г І Я .

Выд.падр. В.Гайдук